

Werk Popel Coumou tegen theaterwand

Popel Coumou exposeert voor het eerst in de foyer van het IJmuidense Witte Theater. Niets bijzonders? Wel, als je weet dat Popel pas acht jaar is. De jonge Velsense vindt het niet echt opmerkelijk. „Toen ik laatst moest balletten voor een groep ouderen in het ziekenhuis, was ik wél zenuwachtig”, laat ze gielig weten.

Het idee om een keuze uit haar tekeningen en schilderijen in het theater aan de Kanaalstraat op te hangen, is afkomstig van haar vader, de beeldend kunstenaar Harrie Hageman. De medewerkers vonden het best.

Bram de Goede: „We dachten: waarom niet. Kindertekeningen worden vaak zo vluchtig doorgebladerd en nu kun je er eens rustig naar kijken.”

Twee wanden van de foyer hangen vol. Voorstellingen in krijt uitgevoerd, met glinsterende gouden accenten, in inkt en soms versierd met verdorde bloemetjes. Enkele gehuld in grauwe houtskoolsierten, andere kleurrijk aanwezig. Véél beesten. Popel: „Met krijt werk ik het liefst. Dat kun je zo lekker uitvlakken. En die visjes heb ik gemaakt in het atelier van mijn vader. Met spul uit een bakje met dopje waar zo'n slurfje aan zit.”

De tentoongestelde creaties heeft Popel met haar vader en een medewerker van het Witte Theater uitgezocht. Bij exposeren horen vragenstellers die tekst en uitleg willen hebben. Mensen willen weten wat het voorstelt, wat er achter de kunstzinnige uitingen schuilgaat. De jonge tekenares zegt echter vaak genoeg dat het 'niks' voorstelt. „Als mensen

(foto gemaakt door Harrie Huider)

vragen wat het is, en ik weet het niet, zeg ik dat ik het vergeten ben. Dat het van vroeger is. Meestal weet ik niet wat ik moet tekenen. Ik begin gewoon en als het klaar is kijk ik of het ergens op lijkt. Later kan ik zien wat het is, als ik oud ben”, zegt ze eigenwijs.

De uitnodigingen om de tentoonstelling, die tot het eind van deze maand duurt, te ko-

men bezichtigen, heeft zij zelf geschreven. „Je mag komen voor en na de voorstellingen of wanneer je met haar afspreekt. Je hebt maar vier weken de tijd en als het de vierde week is dan zijn de schilderijen er niet meer. Dan kun je de schilderijen niet meer zien. Daarom schrijf ik deze brief. Dag dag dag. Popel Coumou.”

Zodra de expositie afgelopen is

gaan alle tekeningen naar zolder. Trots toont Popel een heuse kunstwerk-opbergmap. „Die had ik toen nog niet.” Op de vraag of ze beroemd wil worden, antwoordt Popel: „Nee, dat hoeft niet, als ik maar een leuk leven heb.” Op de achtergrond kijkt haar moeder uit studieboeken op en knikt instemmend.